

Arrest

nr. 152 049 van 9 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 6 maart 2015.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 20 maart 2015 met referentnummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 30 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen bijgestaan door advocaat E. DESIRA loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) zonder voorwerp wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 6 maart 2015.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partijen op 17 juni 2014 inreisverboden van drie jaar werden opgelegd. Het door de verzoekende partijen tegen voormelde beslissingen ingestelde beroep werd bij arrest nr. 132 589 van de Raad van 30 oktober 2014 verworpen, zodat de inreisverboden d.d. 17 juni 2014 definitief zijn. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet anders vermag dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven, te constateren dat de inreisverboden van 17 juni 2014 nog steeds van kracht zijn en de verzoekende partijen aldus het recht niet hebben zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 30 juni 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 11 augustus 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 24 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP verwijst naar het verzoekschrift en merkt op artikel 9bis Vw. een procedure vastlegt opdat mensen in illegaal verblijf toch geregulariseerd kunnen worden. De gebruikte uitsluitingsgrond valt bovendien niet onder artikel 9bis Vw.. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.2 In de mate waarin de verzoekende partijen betogen dat *“artikel 9bis Vw. een procedure vastlegt opdat mensen in illegaal verblijf toch geregulariseerd kunnen worden”* en dat *“[d]e gebruikte uitsluitingsgrond [...] bovendien niet [valt] onder artikel 9bis Vw.”*, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de verzoekende partijen met voormeld betoog geen elementen bijbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking d.d. 24 juni 2015 wordt gesteld. De onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod kan immers niet worden gemachtigd tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tenzij het inreisverbod niet langer geldt, omdat het is verstreken, ingetrokken of opgeheven. Dit is *in casu* niet het geval.

De Raad wijst er bovendien op dat indien het de bedoeling van de wetgever was geweest voor de onderdaan van een derde land de mogelijkheid te creëren een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen niettegenstaande de betrokken onderdaan onder een inreisverbod staat, deze mogelijkheid zou zijn geïncorporeerd in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET